

Mourier: Da jeg begjærede Ordet, var det væsentlig for at udtale mig i den samme Retning, som allerede nu er skeet af den ærede Ordfører, og jeg kan saaledes for største Delen slutte mig til hans Foredrag. Jeg skal ligesaa sige det som han gaar ind paa Realiteten af hvad den ærede Forslagsstiller yttrede med Hensyn til det vigtige Spørgsmaal om Sognebaandets Løsning. Det er et Spørgsmaal, hvorom der, som bekendt, er talt og skrevet meget; det har været Gjenstand for udførlige Forhandlinger i Provindsialstænderne og i den grundlovgivende Rigsforsamling, saavel som i Litteraturen, og jeg troer, at i alt Fald Enhver, der har fulgt disse Forhandlinger, vil erkende, at der ogsaa ere andre Betragtninger end de, den ærede Forslagsstiller under sit Foredrag fremhævede, som ved denne Sags Afgjørelse ikke bør tabes af Sigte. Dog, paa Realiteten skal jeg, som sagt, ikke gaae ind. Derimod skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg, med den ærede Ordfører, ikke kan finde, at det er lykkes den ærede Taler, som først havde Ordet, at gjøre det klart, at det stillede Endringsforslag virkelig skulde staae i en naturlig Forbindelse med nærværende Sag. Han har sagt, at Endringsforslaget skulde gaae ud paa at hjemle Medlemmerne af Folkekirken de samme Rettigheder som de, der ved den Lov, der er under Behandling, skulde tilfies Medlemmerne af de øvrige anerkjendte Troesssamfund og dem, der ikke høre til noget anerkjendt Troesssamfund: men Beviset herfor har han aldeles ikke ført. Det synes tværtimod indlysende, at det, hvorpaa det af Udvalgets Fleertal stillede og af Thinget tiltraadte Lovforslag gaaer ud, er i sit Væsen noget aldeles forskjelligt fra det, der ved Endringsforslaget tilfies, og at her slet ikke staaer nogen saadan indre Forbindelse Sted, at disse Gjenstande egne sig til at inddrages under den samme Lov. I ethvert Fald troer jeg, at man maa erkende, at det nu reiste, høist vigtige og meget mere indgribende Spørgsmaal, end det maatte ved første Dristelse kunde synes, trænger til og fordrer en selvstændig Behandling. Et Forslag om Sognebaandets Løsning maatte, hvis Thinget skulde gaae ind derpaa, nødvendigviis indbringes som et sær-

skilt Lovforslag, der burde gjøres til Gjenstand for regulativmæssig Behandling. Sigt er imidlertid ikke skeet; vi faaer her Forslaget i Form af Endringsforslag under 2den Behandling af Sagen om Troessfrihed. Denne formelle Mangel maa, som mig synes, i og for sig være afgjørende. Men jeg maa derhos tillade mig at gjøre opmærksom paa, at naar et særskilt Forslag om denne Gjenstand var indkommet, vilde det ærede Thing, hvor tilbøielig det end kunde være til at gaae ind derpaa, dog upaatvivleligen have fundet Sagen af en saadan Vigtighed, at man ikke vilde have anset det forsvarligt, at behandle den uden Medsættelse af et Udvalg, medens Spørgsmaalet nu aldeles ikke har været eller har kunnet være Gjenstand for Overveelse i det Udvalg, der har afgivet Betænkning over Lovforslaget om Troessfrihed. Endeligen kan jeg heller ikke Andet end aldeles slutte mig til hvad den ærede Ordfører har yttret med Hensyn til Grundlovens § 80, hvor det er udtalt, at Folkekirkens Forfatning vil være at ordne ved Lov. Jeg kan dog ikke ansee det fornødent at gaae ind paa det Spørgsmaal, om nærværende Forsamling kunde antages kompetent til at ordne Folkekirkens Forfatning; thi, aldeles bortset herfra, troer jeg, at Alle maae være enige i, at det virkelig ikke gaaer an at udsondre dette enkelte Spørgsmaal om Sognebaandet fra den hele Opgave, der foreligger til Løsning, om Ordningen af Folkekirkens Forfatning. Det er aabenbart, at dette Spørgsmaal ganske hører ind derunder. Indkommet overtlydende synes mig blandt Andet den af den ærede Ordfører udhævede Betragtning, at det vist ikke kan felle, at der under Forhandlingerne om Folkekirkens Forfatning vil opstaae Spørgsmaal om at aabne Menighedernes Medlemmer Afgang til at deeltage i Valget af deres Præster, hvilket vistnok maa ansees meget ønskeligt; men det er klart, at dette igjen staaer i den allernøieste Forbindelse med Spørgsmaalet om Sognebaandets Løsning. Det kan umuligt være rigtigt, og vilde ligesom være at forrykke dette vigtige Spørgsmaal, om man vilde rive dette Punkt ud af sin Forbindelse med det store Anliggende om Kirkeforfatningen i det Hele, hvorpaa det udgjør et Led. Der kan saa-